

Dávid Králik

TUKAN, ktorý túŽIL LETIEŤ

Ilustrácie Barbora Repková

PERFEKT

TUKAN,
ktorý túŽIL LETieť

Texts © Dávid Králik
Illustrations © Barbora Repková
Design © SOFT DESIGN, s. r. o.
Slovak edition © Perfekt 2023

Dávid Králik

**TUKAN,
ktorý túŽIL LETieť**

Ilustrácie Barbora Repková

S láskou a vďačnosťou venujem mojej mame New Jarke...

Jaroslava Králiková 24. 7. 1952 – 13. 12. 2022

Ďakujem mojej žene Barbare a našim dcéram Viki a Veve,
že mi pomohli objaviť môj dar a tiež preto, že ma
s láskou prijímajú presne takého, aký som. S nimi tromi
dáva všetko zmysel. Bez nich nedáva zmysel nič...

Milé deti, milí rodičia,

príbeh Tukana, ktorý tú **ŽIL LET**ieť, si ma našiel toto leto uprostred lesa. Bolo to vo chvíli, keď mi bolo v živote naozaj ťažko. Bol som v lese sám netušiac, koľko je hodín či aký je vtedy deň. Po niekoľkých dňoch samoty, keď v hlave stíchli všetky slová a svetlá civilizácie vybledli, v úplnom bezčase, ktoré nastalo, zažmurkal na mňa malý tukan s obrovským zobákom. Urobil som mu miesto pri ohni a on si bez slova sadol vedľa mňa. Tak sme spolu pár dní v tom lese sedeli a mlčali. Jedného dňa sa postavil. „Budem musieť ísť. Ale veľmi by som chcel vedieť lietať.“ Prikývol som. Sotva zmizol v lese, začal som v hlave písať jeho príbeh. A keď som sa neskôr z lesa vrátil domov a šiel za mamou do Južných Čiech, príbeh sa nás-tojčivo dožadoval pokračovania. Písal som teda ďalej. Bol som asi v desiatej kapitole, keď mi napadlo, že o skutočnom živote tukanov vlastne nič neviem. A keďže deti i tukany si zaslúžia pravdu, začal som študovať z dostupných zdrojov, ako vyzerá život týchto vtákov. Okrem množstva zaujímavých faktov som objavil aj jeden skutočný krásno-smutný príbeh, ktorý k tomu môjmu sadol ako uliaty...

Milé deti, milí rodičia, pozývam vás do neuveriteľného príbehu Tukana, ktorý tú **ŽIL LET**ieť...

S úctou a láskou Dávi;D

PROLÓG

Velký tukan sa vyštveral po kmeni až celkom hore, kde boli konáre obsypané všakovakými šťavnatými plodmi. Vedel, že by tenké konáriky nemuseli uniesť jeho hmotnosť, preto ostal na hrubom kmeni a na získanie plodov využil svoj dlhočizný zobák. Vyhlíadal si najkrajšiu bobuľu, opatrne ju uchopil špičkou zobáka, plod odtrhol, mierne vyhodil do vzduchu, zachytil v lete a prehltol. Keď trik, za ktorý by sa nemusel hanbiť žiaden cirkusant, zopakoval štvrtý či piaty raz, dostal nápad.

„Už to mám! Otvorím si reštauráciu! Bude to nejlepší podnik v pralese! Reštaurácia v srdci pralesa.“

JEDEN

Greg bol tukan. Niežeby na tom bolo niečo divné, na svete sú aj oveľa podivnejšie tvory než tukany. Napríklad vombaty, ktorých trus má tvar kocky alebo chobotnica s tromi srdcami, alebo... to je vlastne jedno, každopádne Greg bol tukan. Vlastnil štíhle vyšportované telo pokryté takmer bez výnimky čiernym lesklým perím. Keď vravím takmer, myslím tým, že na prednej časti krku žiaril Gregovi snehobiely fliačik pripomínajúci detský podbradník. Priamo z „podbradníka“ vyrastal Gregovi mohutný pestrofarebný zobák

s dĺžkou rovných devätnásť centimetrov a vrúbkovaným okrajom. Vrúbky, pripomínajúce malé zúbky, používal tak, ako my ľudia používame nôž.

Sponad bieleho podbradníka pozerali na svet tie najmodrejšie oči usadené tesne vedľa zobáka. Mohutné nohy s veľkými pazúrmí a zakrpatené krídla boli navzájom v kontraste, ba pôsobili trochu komicky, avšak celkovo možno povedať, že Gregov vzhľad bol impozantný. Jeho družka Ciara bola menšia a útlejšia, aj zobák mala o poznanie kratší. Jej „podbradníček“ bol skôr krémový a v mieste očí prechádzala táto farba do syto oranžovej.

GREG [greg]

Dobre vyzerajúci
tukan milujúci svoju
družku Ciaru.

„Greg, pod' rýchlo sem,“ súrila druha, „myslím, že tento bútlavý strom je dokonalý. Bude perfektným domovom pre naše deti.“

Greg prerušil vlastné pátranie a priplachtil z vedľajšieho stromu. Tukany vo všeobecnosti lietanie neoblubujú, omnoho radšej poskakujú. Avšak v takej výnimočnej chvíli, akou je hľadanie nového domova,

neprichádzala táto práčna činnosť, rozumej zliezanie z jedného stromu, smiešne poskakovanie po zemi a následné vyliezanie na druhý, do úvahy.

„**Ciara, drahá, si rodený reality talent!**“ zvolal zvučným tukaním hlasom a aby ešte umocnil svoje nadšenie, pridal aj oduševnené zaklopanie zobákom. „Urob si pohodlie, milá moja, idem pohľadať niečo pod zub. Toto útulné miesto musíme osláviť romantickou večerou.“

Ciaru obľiala horúčava, jej oranžový fliačik viditeľne očervnel a miesto odpovede mávla drobným krídlom, aby Grega popohnala. Keď odišiel, tentoraz zliezol po kmeni pomocou mocných nôh, Ciara začala veľké upratovanie. Pozametala pavučiny a lístie napadané v búrčavine dôkladne prebrala. Hnilé listy vyhodila a mäkké suché lístky použila na vytvorenie útulného miestečka pre ich budúce potomstvo. Podchvíľou prichádzal Greg a prinášal rôzne dobroty. Jedlé plody, korenky, dokonca aj malú jaštericu, lenže tú zas veľmi rýchlo odniesol, keď zaregistroval zdesený výraz tváre svojej družky. Búrčavina bola vďaka Ciare čoraz útulnejšia a stávala sa domovom. Vďaka Gregovi pripomínala skladisko potravín.

„Nechcem, aby naše deti boli hladné,“ zahlásil ostýchavo Greg, ktorý zachytil v Ciarinom pohľade pochybnosť, či ich byt musí skutočne obsahovať zásoby potravy pre všetkých tukanov v blízkom i vzdialenom okolí. „Dvadsať dní je dvadsať dní,“ prehodil zanovito Greg. Rozhodne neplánoval v čase sedenia na vajíčkach opúšťať Ciaru viac, než to bude nevyhnutné. Ciara prikývla. Neporiadok jej vadil, zároveň však oceňovala, ako zodpovedne Greg prijal úlohu otca a hlavy rodiny, preto prestala protestovať a radšej sa zameriavala na zútulňovanie ich nového domova.

Pri jednom z návratov jej Greg pripadal mŕkvy a zamračený, duchom niekde úplne inde. „Greg?“

CIARA [kiara]

Verná partnerka
Gregu.

